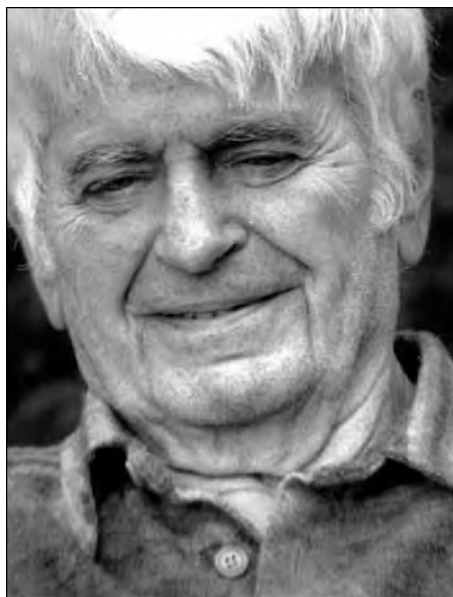
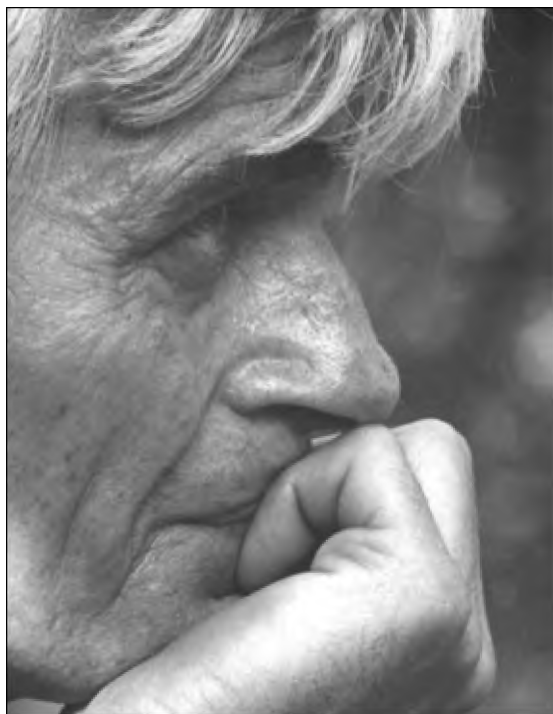

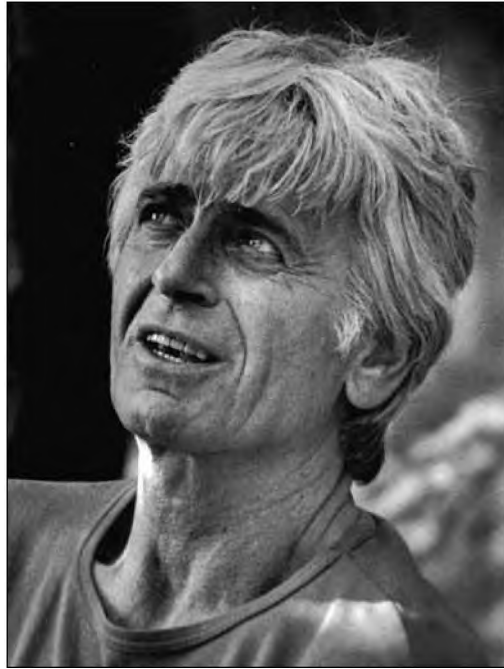
Móser Zoltán: Mészöly Miklóssal „fázok”

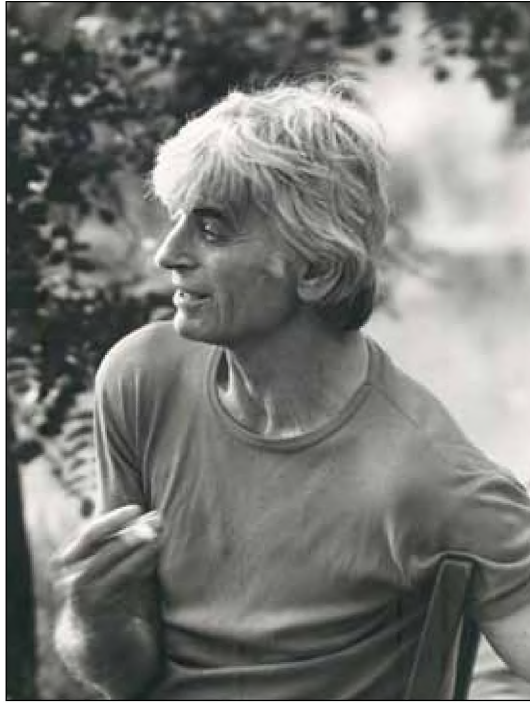
Szeretem a fákat, nem is annyira az erdőt, mint inkább egy fát, néhány fát együtt. Óshelyzet, őssors. Faság. Így és itt indokolt felvetni minden végső kérdést. „Mit csinálsz? Mit tudsz, azon kívül, hogy vagy?” Egy erdő már összeméséli a válaszokat; ott már absztrahálódik a személyes csodám, ha ugyan nem önelveszejtésbe torkollik a rám pazarolt egyéni. Kimosott gyökerekkel, de valahogy mégis, akárhogyan is – lenni egy fának.

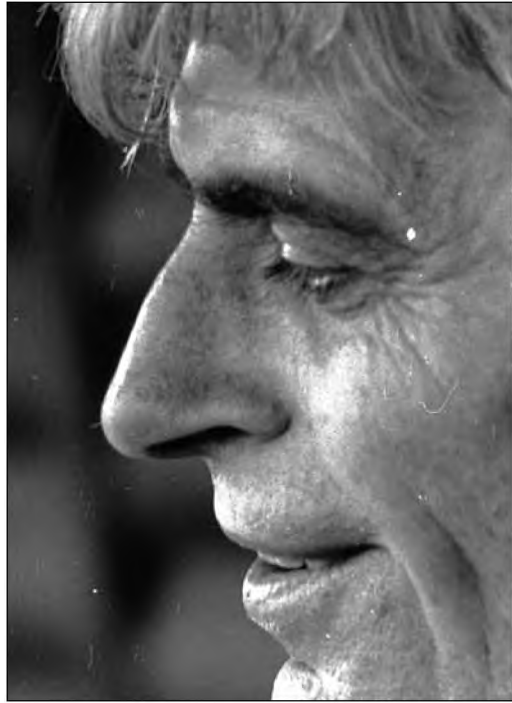
Csak a fák, csak a fák... És ha elfognak a fák?

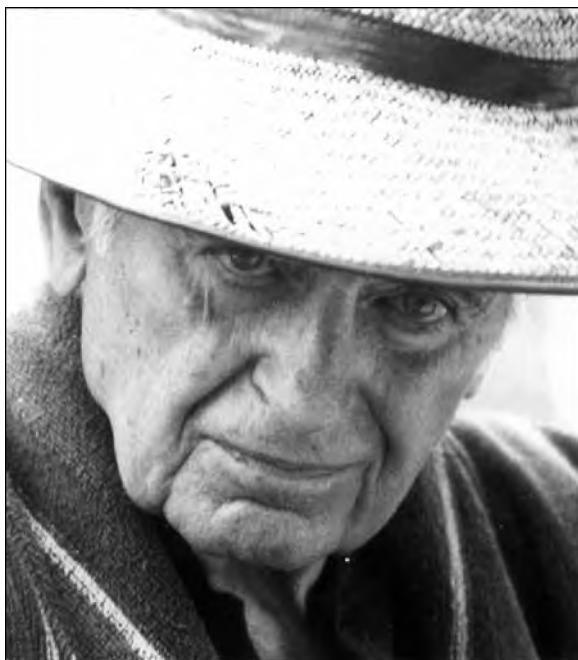
Hirtelen egy villámsújtott fa különül el a tájtól: roncs, leegyszerűsített, mozdulatlan. Sűrítetten forma és önmaga. Mint egy műalkotás. Nem él.

Milyen vigasztaló: a fák számlálatlanok!

...az ég rátapad a fák ághegyére.

...soványodott öreg korára, olyan volt, mint a lekopaszított fák, csak az egyenes tartása maradt meg.